

Sygnatura akt II AKa 24/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SSA Bogusław Tocicki (spr)

SSA Edyta Gajgał

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r.

sprawy S. M. (1)

oskarżonej z art. 278 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk przy zastosowaniu art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 17 listopada 2017 r. sygn. akt III K 95/17

I. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej S. M. (1) utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. K. 600,- złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej S. M. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138,- złotych tytułem podatku VAT;

III. zwalnia oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K. od ponoszenia przypadających na nich wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa, a także zwalnia ich od opłat za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie – Koźlu oskarżył S. M. (2) o to, że : w okresie od 22 października 2015r. do 10 listopada 2015r. w K., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dysponując danymi teleinformatycznymi umożliwiającymi dostęp do internetowego konta bankowego A. K., prowadzonego przez A. Bank na rzecz (...) Usługi (...), w krótkich odstępach czasu przelała na własny rachunek bankowy nr (...) zgromadzone przez A. K. na koncie typu (...), lokatach terminowych środki pieniężne w łącznej wysokości 231.000 zł, stanowiące mienie znacznej wartości, zabierając w powyższy sposób cudzą rzecz ruchomą na szkodę A. B. i D. K., dysponujących prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłym A. K., tj. o przestępstwo art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2017r. sygn. akt III K – 95/17 Sąd Okręgowy w Opolu orzekł następująco:

1) uznał oskarżoną S. M. (1) za winną tego, że w okresie od 22 października 2015 roku do 10 listopada 2015 roku w K., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dysponując danymi teleinformatycznymi umożliwiającymi dostęp do internetowego rachunku bankowego, prowadzonego przez A. Bank na rzecz (...) Usługi (...), którego posiadaczem był A. K., w krótkich odstępach czasu przelała zgromadzone na tym rachunku i lokatach terminowych środki pieniężne w łącznej wysokości 231.159,60 zł na własny rachunek nr (...), działając w ten sposób na szkodę A. B. i D. K. spadkobierców A. K., to jest uznał oskarżoną S. M. (1) za winną popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej S. M. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

3) na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżoną S. M. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

4) na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną S. M. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

5) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej S. M. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz A. B. kwoty 115.579,80 zł;

6) na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej S. M. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz D. K. kwoty 115.579,80 zł;

7) na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i § 11 ust 1 pkt 2 i ust 2 pkt 5 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800) zasądził od oskarżonej S. M. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K. kwotę 2.280 zł z tytułu zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika;

8) na podstawie art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. K. kwotę 738 zł w tym Vat z tytułu udzielonej oskarżonej nieopłaconej obrony z urzędu;

9) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną S. M. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik z wyboru oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adv. Ł. A., w części dotyczącej orzeczenia o karze. Powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) rażąco niewspółmierność kary w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, orzeczonej wobec oskarżonej, jako zbyt łagodnej;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 69 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i postawy oskarżonej nie wynika, że zastosowanie środka probacyjnego jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonej;

3) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1-3 k.p.k. poprzez jedynie częściowe jego zastosowanie, gdzie w zakresie wymiaru kary w swoich rozważaniach Sąd pominął większość dyrektyw wymiaru kary, poza właściwościami osobistymi sprawcy.

W uzasadnieniu apelacji, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych podniósł, że oskarżona S. M. (1) dopuściła się czynu o dużym stopniu społecznej szkodliwości, gdyż niezwłocznie po śmierci osoby najbliższej, czyli konkubenta A. K., postanowiła przejąć zgromadzone przez niego nienależne jej środki znaczne finansowe w wysokości ponad 230 000 zł. Stosując podstęp wprowadziła w błąd babcię zmarłego partnera, co do motywów swojego działania informując ją,

że na komputerze A. K. znajduje się testament, w którym być może babcia zmarłego jest powołana do dziedziczenia. W traumatycznym momencie wykorzystwała w sposób bezprecedensowy pograżoną w żałobie babcie zmarłego. Motywacja sprawcy przestępstwa była nacechowana jedynie chęcią zysku i zaspokojenia swoich aspiracji materialnych, co w warunkach działania trzy dni po śmierci partnera zasługuje na szczególne napiętnowanie. Przy wymiarze kary, jako okoliczności obciążające, w ocenie obrońcy, Sąd powinien wziąć także pod uwagę sposób życia oskarżonej po popełnieniu czynu, kiedy natychmiast zmieniła swoje miejsce zamieszkania, a dodatkowo za skradzione pieniądze z pełną świadomością zaczęła układać sobie życie na nowo. Niespełna po kilku tygodniach od śmierci partnera zaszła w ciążę z innym mężczyzną i wyjechała do W.. Co więcej, po wszczęciu postępowania karnego, oskarżona S. M. (1) nie reagowała na działania i wezwania Prokuratury, lekceważąc organy ścigania, a gdy w końcu została przesłuchana przez Prokuratora, to nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, deklarując chęć zwrotu części zabranych pieniędzy. W trakcie postępowania sądowego na rozprawie z udziałem rodziców zmarłego w sposób obcesowy wskazywała, że pokrzywdzeni A. B. i D. K. nie interesowali się synem, a jedyną motywacją ich działania w sprawie karnej są względy materialne. W sposób bezwzględny w słowach brutalnych zwróciła się do rodziców zmarłego A. K., tak jakby to oni stawali pod zarzutami karnymi. Chociaż oskarżona deklarowała, że może zwrócić część pieniędzy, jednakże nie chciała wskazać, gdzie się znajdują. W ramach przyjętej linii obrony oskarżona podnosiła szereg abstrakcyjnych twierdzeń, co do jej udziału w zarabianiu pieniędzy wspólnie ze zmarłym partnerem, jednakże nie przedstawiła żadnych dowodów dla potwierdzenia swoich tez. Oskarżona S. M. (1) zmierzała także wprost do przeciągania postępowania, ponieważ nie stawiała się na rozprawy, zaślaniając się zdrowiem dziecka, a przed wydaniem wyroku występując o przyznanie obrońcy z urzędu.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych podniósł w uzasadnieniu apelacji, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni celów zapobiegawczych i wychowawczych kary wobec oskarżonej, a także cełów prewencji ogólnej, aby zapobiegać popełnianiu przestępstw, zaś zabranie takiej kwoty pieniędzy zwyczajnie opłaciło się oskarżonej. W ocenie autora apelacji, nawet w przypadku wdrożenia postępowania co do zarządzenia wykonania kary oskarżona będzie mogła uniknąć poważniejszych skutków, zaślaniając się brakiem środków i obiektywnych możliwości zarobkowania, jak też wnioskować np. o odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Tym samym dojdzie do sytuacji, w której na skutek cynicznego zachowania uniknie ona jakichkolwiek negatywnych skutków swojego czynu. Oceniając dotychczasowe zachowanie oskarżonej pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych podniósł, że co do S. M. (1) nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, albowiem nie wykazała ona żadnej refleksji i skruchy, jak też minimalnej postawy krytycznej co do popełnionego czynu. Oskarżona nie tylko nie dążyła do żadnej ugody czy pojednania, lecz oskarżała rodziców zmarłego A. K., ale nawet nie przeprosiła za swoje zachowanie.

Podnosząc powyższe zarzuty i argumenty, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez orzeczenie wobec oskarżonej S. M. (1) kary 4 lat pozbawienia wolności;
- 2) zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A. nie zasługuje na uwzględnienie, a jej zarzuty i wnioski są oczywiście bezzasadne. Natomiast wyrok Sądu Okręgowego w Opolu jest w pełni prawidłowy, a orzeczone nim kary pozbawienia wolności i grzywny adekwatne do popełnionego przestępstwa i sprawiedliwe.

W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Opolu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i należyście wnikliwy, wykorzystując właściwie wszystkie możliwości dowodowe, by ustalić fakty istotne dla rozstrzygnięcia, zarówno w kwestii winy jak i kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonej oraz jej odpowiedzialności karnej. Przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd I instancji respektował zasady procesowe i nie

obraził przepisów prawa proceduralnego tak dalece, by miało to wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W szczególności odnosi się to do zarzutów naruszenia przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a także art. 424 § 1 i 2 k.p.k..

Podjęta przez Sąd odwoławczy analiza wykazała, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy i słusznie uznał oskarżoną S. M. (1) za winną popełnienia zarzuconego jej przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy w Opolu uzasadnił swoje stanowisko na tyle przejrzyście i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), że uzasadnienie to w sposób prawidłowy odnosiło się do wszelkich okoliczności istotnych dla sprawy. Strony procesowe nie kwestionowały ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych przez Sąd I instancji, uznając je w pełni za prawidłowe.

Nie zostały prawidłowo sformułowane w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A. zarzuty obrazy prawa materialnego, to znaczy art. 53 § 1-3 k.k. (a nie k.p.k., jak wskazano w apelacji prawdopodobnie w wyniku lapsusu) przez niezastosowanie w pełni dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary, a także art. 69 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i warunkowe zawieszenie wykonania kary wobec oskarżonej, mimo kwestionowania, że istniały po temu warunki faktyczne. Wielokrotnie dawano wyraz w orzecznictwie temu, że zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeżeli natomiast ustawa stwarza tylko fakultatywną możliwość zastosowania określonego przepisu prawa materialnego, to przez niestosowanie tego przepisu sąd nie dopuszcza się „obrazy” przepisu prawa materialnego, natomiast w takim przypadku mogą występować warunki do stawiania wyrokowi zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz rażącej niewspółmierności wymierzonej kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1977r. sygn. I KR – 65/77 – OSNPG 1977/10/90).

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym aktualność wyroku 21 czerwca 1978r. sygn. I KR – 124/78” „Obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony i do niego nie zastosowano właściwego przepisu. Natomiast nie ma tej obrazy, kiedy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego”. (OSNPG 1979, nr 3, poz. 51). Nie ma obrazy prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę. Jeżeli autor apelacji kwestionuje przyjętą w wyroku kwalifikację prawną czynu, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1978r. sygn. I KR 155/78 (OSNPG 1979, nr 3, poz. 52).

Apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A. kwestionowała właśnie ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego o istnieniu po stronie oskarżonej dodatniej prognozy kryminologicznej. Apelacja ta kwestionowała ustalenia faktyczne, że właściwości i warunki osobiste oskarżonej S. M. (1), jej dotychczasowy sposób życia przed przestępstwem, postawa procesowa oraz zachowanie po przestępstwie uzasadniają przekonanie, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie ona przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. W tej sytuacji podniesione przez autora apelacji zarzuty zostały rozpoznane na gruncie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., jako zarzuty odnoszące się do rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonej S. M. (1), ewentualnie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych co do istnienia po stronie oskarżonej dodatniej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i przyjęciu, że przy takiej postaci kary, zostaną osiągnięte cele wychowawcze i zapobiegawcze kary w stosunku do oskarżonej oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania kary.

Całkowicie bezpodstawny był zarzut apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K. o rażącej niewspółmierności kar jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, połączonej z grzywną w wysokości 100 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Wbrew stanowisku pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, kary wymierzone przez Sąd I instancji uwzględniały stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, a nadto czyniły zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. zostaną osiągnięte cele wychowawcze i zapobiegawcze kary w stosunku do oskarżonej oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania kary. Za taką oceną przemawiały w pierwszej kolejności okoliczności przedmiotowe czynu (rodzaj naruszonego dobra chronionego, sposób działania oskarżonej, wysokość skradzionych pieniędzy, pobranych z konta należącego do zmarłego partnera życiowego S. M. (1) oraz wysokość szkód wyrządzonych rodzicom zmarłego, którzy byli jego spadkobiercami), a także okoliczności podmiotowe czynu (postać zamiaru bezpośredniego, motywy i pobudki oskarżonej, polegające na chęci zaspokojenia swoich pretensji do majątku zmarłego konkubenta, traktowanego przez oskarżoną S. M. (1) bezpodstawnie jako należącego do niej i jej konkubenta, przy czym oskarżona dowodziła, że podczas wspólnego pożycia przyczyniała się do pomnażania tego majątku A. K.).

Sąd Okręgowy w Opolu słusznie stwierdził także, że za takim ukształtowaniem orzeczenia o karze pozbawienia wolności i grzywny przemawiał sposób życia oskarżonej S. M. (1) przed popełnieniem przestępstwa. Nie wchodziła ona w konflikty z prawem oraz nie była nigdy karana (k. 366), jak również nie odnotowano danych świadczących o jej demoralizacji lub łamaniu norm prawnych. Niewątpliwie, przy ocenie prawidłowości wniosków co do dodatkowej prognozy kryminologicznej, nie można było ignorować aktualnej sytuacji osobistej i życiowej oskarżonej S. M. (1), która w sierpniu 2017r. urodziła dziecko. W takiej sytuacji, tylko nadzwyczajne względy mogłyby przemawiać za wymierzeniem oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności, szczególnie w wymiarze 4 lat, wnioskowanej w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych. Możliwość orzeczenia takiej kary była dopuszczalna wyłącznie w takiej sytuacji, gdy tylko wspomniana bezwzględna kara pozbawienia wolności mogłaby spełnić cele kary z rt. 53 § 1 i 2 k.k. tym bardziej, że karę w tej postaci należy traktować jako ultima ratio.

Wbrew argumentacji zawartej w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A., należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego w Opolu, że w odniesieniu do oskarżonej S. M. (1) zachodzi dodatnia prognoza kryminologiczna, co pozwala na stwierdzenie, iż cele kary zostaną osiągnięte bez konieczności faktycznego pozbawienia oskarżonej wolności, nie jest ona bowiem osobą zdemoralizowaną, wymagającą przeprowadzenia procesu resocjalizacji w warunkach izolacyjnych. Niewątpliwie, z podanych wyżej przyczyn kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania osiągnie wobec oskarżonej lepsze rezultaty niż orzeczenie kary bez warunkowego jej zawieszenia, także z uwagi na to, iż został orzeczony obowiązek naprawienia szkody, a także będzie to kara zrozumiała i akceptowana społecznie. Nie byłoby bowiem zrozumiałe i akceptowane społecznie sięganie do bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec matki dziecka, które nie osiągnęło jeszcze nawet roku (k. 400, 420), wobec sprawczyni dotychczas niekaranej (k. 366) i niezdemoralizowanej, która popełniła przestępstwo z motywów pozostawienia sobie pieniędzy należących do jej konkubenta, partnera życiowego, z którym była emocjonalnie związana, z którym mieszkała wspólnie, razem zabiegała o wspólną egzystencję i z którym budowała nadzieje na przyszłość, przerwane wypadkiem drogowym, w którym A. K. stracił życie. Notabene, także oskarżona S. M. (1) była osobą poszkodowaną w tym wypadku (k. 272-279).

Niezależnie od powyższych uwag, nie można się zgodzić z zarzutami apelacji, że ważkimi okolicznościami przemawiającymi za potrzebą orzeczenia wobec oskarżonej S. M. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności było to, że nie dostarczała dowodów świadczących o popełnieniu przestępstwa, w tym miejscu przechowywania środków finansowych, a także w sposób niewiarygodny wyjaśniała na temat wspólnego zarabiania pieniędzy z A. K.. Zgodnie z przepisem art. 74 § 1 k.p.k. oskarżona nie miała obowiązku dostarczać dowodów świadczących o jej winie i sprawstwie. Trudno także traktować obciążająco to, że oskarżona związała się z innym mężczyzną i zaszła z nim w ciążę w sytuacji, gdy nie ponosi żadnej odpowiedzialności za śmierć A. K. (k. 268-271).

Należy także podzielić stanowisko Sądu I instancji, że interes majątkowy (odszkodowawczy) rodziców A. K. – oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K. w zakresie odzyskania skradzionych pieniędzy, zabezpieczą obowiązki naprawienia szkody orzeczone na podstawie art. 46 § 1 k.k., które są egzekwowane jak wyrok sądu cywilnego. Zgodnie z przepisem art. 196 § 1 k.k.w. sąd z urzędu przesyła pokrzywdzonemu lub innej osobie uprawnionej jedynie tytuł egzekucyjny, po czym pokrzywdzony lub inna uprawniona osoba muszą wystąpić do sądu o nadanie prawomocnemu

wyrokwowi klauzuli wykonalności i dopiero po otrzymaniu tytułu wykonawczego mogą przystąpić do egzekwowania orzeczonej dla nich nawiązki (por. wyrok SN z 11.02.2004r., sygn. III KK – 307/03, OSNwSK 2004., nr 1, poz. 299, LEX nr 162536). Tytułem egzekucyjnym jest prawomocne orzeczenie, w którym sąd orzekł nawiązkę, obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody lub świadczenie pieniężne (art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 26 k.k.w.).

Zgodnie z przepisem art. 75 § 2 k.k. sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w art. 75 § 1 k.k., albo jeżeli uchyła się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, środków kompensacyjnych lub przepadku. W takim wypadku sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli okoliczności, o których mowa w art. 75 § 2 k.k., zaistnieją po udzieleniu skazanemu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy. Jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, możliwość zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w razie uchylania się od naprawienia szkody, będzie dla oskarżonej S. M. (1) dodatkową motywacją mobilizującą ją do wywiązania się z obowiązków nałożonych wyrokiem sądu, w tym obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwem.

Mając powyższe na uwadze, należało odrzucić zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K., adw. Ł. A. obrońcy o zbyt łagodnej karze wymierzonej oskarżonej S. M. (1), co prowadziło do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku (art. 437 § 1 k.p.k.).

Orzeczenie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oparto o przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r. poz. 2368, z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

Na podstawie art. art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 633 § 1 k.p.k., na zasadach słuszności, zwolniono oskarżycieli posiłkowych: A. B. i D. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, a także zwolniono ich od opłat za drugą instancję, należnych – w wypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżycieli posiłkowych – na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

SSA Bogusław Tocicki SSA Cezariusz Baćkowski SSA Edyta Gajgał